బానిస

నెల చివరిరోజుల్లో డబ్బులేక ఇబ్బంది పడటం రామారావుకి మామూలే. అయినా ఈ రకమైన ఇబ్బంది మాత్రం ఇటీవల ఎన్నడూ రాలేదు. మరుసటి రోజు నెల జీతం చేతికొస్తుంది. అయితే ప్రస్తుతం చేతిలో చిల్లిగవ్వయినా లేకుండాపోయింది.

ఆరుగంటలకే ఆఫీసునుండి బయటపడ్డాడు. స్నేహితులతో బజార్లలో బాతాఖానీ కొడుతూ రాత్రి తొమ్మిది గంటలకల్లా ఇల్లు చేరుకోవటం అలవాటు. అలాటిది ఈ రోజు జేబులు ఖాళీగావడంతో మనసంతా చికాకుగా వుంది.

ఆఫీసుకి, ఇంటికి ఇంచుమించు నాలుగైదు కిలోమీటర్ల దూరం. సిటీబస్ ఎక్కితే పదిహేను నిమిషాలు ప్రయాణం. కాని టికెట్ కొనేందుకు యాభై పైసలుంటేగా! నడక తప్పనిసరయింది.

జేబులో వున్న చిల్లర పోగేసి మూడున్నర గంటలకు ప్యూన్ చేత మూడు సిగరెట్లు తెప్పించుకుని, గంటలోనే 'వుఫ్'న వూదేశాడు. అప్పటి నుండి ఇప్పటిదాకా మళ్ళీ సిగరెట్ దొరకలేదు.

రామారావు బజార్లో నడుస్తున్నాడన్న మాటేగాని బుర్ర ఏ మాత్రం పనిచేయటం లేదు. చివరిగా సిగరెట్ తాగి మూడు గంటలవుతున్నది. సక్రమంగా వుంటే ఈపాటికి ఒక పది సిగరెట్లు వూదేసి వుండేవాడు.

మనసు గుబులు గుబులుగా వున్నది.

"రాస్కెల్! ఎంత మోసంచేశాడు?" ఇప్పటికి వందసార్లయినా తిట్టుకున్నాడు రాజుని.

జీవితంలో ఎన్నో విషయాలపట్ల అంతగాలేని ముందుచూపు సిగరెట్స్ విషయంలో ఎప్పుడూ వుంటుంది. రోజు వారి ఖర్చులో మొదటిగా జాగ్రత్త పడేది ఒక్క సిగరెట్స్ గురించే. ఆ తర్వాతనే ఏదయినా సరే!

మధ్యాహ్నం లంచ్ అవర్లో రాజుని అడిగాడు. "రాజూ! పది రూపాయిలు సర్దవోయి. రేపిస్తాను" అని.

"చిల్లరలేదు. యాభైనోటుంది. సాయంత్రం వెళ్లేప్పుడు మార్చి ఇస్తాన్లే" అన్నాడు రాజు.

ఈ రోజుకు గండం గడిచినట్లే ననుకున్నాడు రామారావు. ఐదు గంటలదాకా నిశ్చింతగా ఫైళ్ళల్లో తలదూర్చాడు. ఐదు దాటుతూనే సిగరెట్ కోసం తడుముకున్నప్పుడు రాజు సంగతి గుర్తొచ్చింది.

అతను మర్చిపోయి వెళ్ళిపోతే కొంపలంటుకుంటాయని, 'తనొచ్చేవరకు వెళ్ళొద్దని' ప్యూను ద్వారా ప్రక్క సెక్షన్‌లో వున్న రాజుకు కబురు పెట్టాడు.

ప్యూన్ వస్తూ పిడుగుపాటు వార్త తెచ్చాడు. "ఇంటి దగ్గర్నుండి ఎవరో బంధువులొస్తే ఇప్పుడే హడావిడిగా వెళ్ళిపోయారటండీ!" అంటూ.

రామారావు నీరుగారిపోయాడు. కొద్ది నిమిషాలు కాళ్ళు చేతులాడలేదు. ముళ్ళ మీద కూర్చునట్లే వున్నది సీట్‌లో. లేచి వెళ్దామంటే యముడిలా సూపర్నెంట్ కనిపిస్తున్నాడు.

"ఈ ఫైల్ ఉదయమే పుటప్ చేయాలి. వేరీ అర్జంట్." అంటూ అరగంట క్రితమే మెడకు కట్టాడు.

ఒక గంటలో ఆ పని ముగించి సూపర్నెంట్ ముందు పడేశాడు. ఆయన్నే చేబదులు అడుగుదామా అనుకున్నాడు.

'అప్పు స్నేహానికి ముప్పు' అన్నది ఆయన సూక్తి. చస్తే ఎవరికీ పైసా చోటు పెట్టడు. అడిగీ లాభం లేదనుకున్నాడు.

పోయినవాళ్ళు పోగా, ఇక సెక్షన్‌లో వున్నది మాత్రం ఎందరు? కాగితాల్ని ఇంకా గెలుకుతూ అకౌంటెంట్ వరదయ్యా, శరత్ వున్నారు. వరదయ్య నడిగితే ఇస్తాడేమో కాని నలుగుర్లో పరువుంచడు.

"ఏమిటండీ! రామారావు ఎప్పుడూ అప్పులకోసం ఎగబడుతుంటాడు. దుర్వ్యసనాలు గట్రా వున్నాయేమిటీ?" అంటూ ప్రతి వాడి దగ్గరా వూదరకొట్టేస్తాడు.

అందుకే అతన్నడగకూడదనుకున్నాడు. తన దగ్గరుంటే శరత్ పది రూపాయలు ఇవ్వకపోడు.

"శరత్! పదిరూపాయలుంటే ఇస్తావా? రేపిచ్చేస్తాను. బొత్తిగా సిగరెట్స్‌కి లేకుండా పోయాయి" అడిగాడు రామారావు.

శరత్ ఓ నిమిషం ఎగాదిగా చూశాడు. అతని పల్చటి చొక్కా జేబులో నుండి పదినోటు కనిపిస్తూనే వుంది. ఇస్తాడనే ఆశ పడ్డాడు.

"సారీ బ్రదర్! నీ అవసరం మరొకటి అయితే కాదనలేక పోయేవాడ్ని" అన్నాడు నిర్మొహమాటంగా.

రామారావుకి చిర్రెత్తుకొచ్చింది. 'ఏం చేసుకుంటేనేం, ఇస్తున్నది ధర్మం కాదుగా?' అందామనిపించింది. వాడి బుద్ధి ఎరిగి అబద్ధం చెప్పి పబ్బం గడుపుకొనక తెలివితక్కువతనంతో నోరుజారాడు.

ఈ మధ్యనే శరత్ సిగరెట్స్ తాగడం మానేశాడు. ముఖ్యులైన స్నేహితులకు టీ పార్టీ ఇచ్చి, ఏదో ఘనకార్యం సాధించిన వాడిలా ఉపన్యాసం కూడా ఇచ్చాడు.

"డియర్ ఫ్రెండ్స్! ఈ రోజు పార్టీ ఇస్తున్న కారణం మీకు చాలా చిన్నదనిపించవచ్చు. ఈ మాత్రానికేనా అని హేళన చేసినా, నా తృప్తికోసం చేస్తున్నది కనుక అందుకు బాధపడను.

సిగరెట్స్ తాగడం మానేశాను. నాలో ఎంతోకాలంగా వేళ్ళూనిన ఈ బలహీనతను వదిలించుకోవటం నా జీవిత పరిధిలో ఒక గొప్ప విజయంగానే భావిస్తున్నాను. స్మోకింగ్ హేబిట్ ఈనాడు ఒక కామన్ ఫ్యాషన్ అయిపోయింది. దురలవాటుగా భావించని రీతిలో ఇది మధ్యతరగతి జీవితాన్ని అతలాకుతలం చేస్తున్నది.

సిగరెట్టు త్రాగటం ఆరోగ్యానికి మంచిది కాదంటున్నారు డాక్టర్లు. టుబాకోలో 4000 కంటే ఎక్కువ రకాల రసాయనాలు ఉంటాయి. ఇందులో 43 రసాయనాలు క్యాన్సర్ కారకాలట. ఈ అలవాటు వల్ల గుండెజబ్బులు, ఊపిరితిత్తుల వ్యాధులు, గొంతు క్యాన్సర్, అల్సర్ల బారిన బడుతున్నారు. ప్రతినిమిషానికి 2500 మంది టుబాకో ఉత్పత్తుల వాడకం వలన చనిపోతున్నారట.

కనీస అవసరంగా ఇంతకాలం ఈ వ్యసనానికి బానిసలా లొంగిపోయాను. మానసిక ఆనందాన్ని పొందుతున్న భ్రమలో నేను పీల్చే ప్రతి పీలుపుకు నా కుటుంబ సౌఖ్యం ఎంతగా దహించబడుతున్నదో గ్రహించేందుకు నాకు ఇన్నాళ్ళు పట్టింది.

ఆ సిగరెట్స్ కోసం ప్రతినెలా తగలెట్టే రెండువందల రూపాయల్ని ఏ బ్యాంకులోనో దాచుకోగలిగితే ఇరవై సంవత్సరాలకి అది మొత్తం ఒకలక్షా అరవైమూడు వేల రూపాయలు అవుతుందంటే మీరు ఆశ్చర్యపోవచ్చు. దాన్నిబట్టి ఈ అలవాటు మధ్య తరగతి కుటుంబాలను ఆర్థికపరంగా ఎంతగా దెబ్బతీస్తున్నదో అర్థం చేసుకోవచ్చు. ఈ పార్టీ ఉద్దేశం, నాలా ఎవరైన మానుకోగలిగితే మిత్రుడిగా సంతోషించటానికే" ఉద్వేగంతో ముగించాడు శరత్.

అలవాటున్నవాళ్ళు పరిహసిస్తే, అలవాటులేని కొందరు ప్రశంసించారు ఆ రోజు.

అలాంటివాడు సిగరెట్స్ కోసమంటే ఎందుకిస్తాడు? చిన్నబుచ్చుకొని ఇవతలకు వచ్చాడు రామారావు. బజార్లో తెలిసిన ముఖం కనిపించకపోతుందా అన్న ధైర్యంతో ఆఫీసు వదిలి బయటకొచ్చేశాడు.

ఎనిమిది గంటలు కావస్తున్నా ఒక్కడూ తెలిసినవాడు తారసపడలేదు. 'ఏమైపోయారీ వెధవలంతా? అవసరమున్నప్పుడు ఒక్కడూ కనిపించి చావడు!' చాలాసార్లు విసుక్కున్నాడు.

సిగరెట్ పీల్చి మూడు గంటలు దాటుతున్నది. నాలుక ఒకటే పీక్కుపోతున్నది. చిద్విలాసంగా సిగరెట్ పొగ వదుల్తూ బజార్లో ఎవడు కనిపించినా ప్రాణం గిజగిజలాడుతున్నది.

రోడ్డు ప్రక్కన కూర్చుని అడుక్కుంటూనే బీడీదమ్ము కొడ్తున్న ముష్టివాడ్ని చూస్తూనే వళ్ళుమండింది రామారావుకి.

'నాలుగంకెల జీతగాడై వుండీ, ఆఫ్టరాల్ సిగరెట్ పీకల కోసం ఎంత సేపట్నుండి విలవిలలాడి పోతున్నాడు?' తన మీద తనకే కోపం వస్తున్నది రామారావుకి.

ఆకర్షణీయమైన రంగులతో ఖరీదైన సిగరెట్ పేకెట్ ఒకటి రోడ్డుమీద కనిపించింది. 'పొరపాటున ఎవరైనా నిండు పేకెట్ రోడ్డుమీద పారేసుకు వుండకూడదూ?' పేరాశతో దాన్ని అసంకల్పితంగా తన్నేడు, దాటిపోతూ.

ఖాళీపెట్టె కిసుక్కున నవ్వినట్లుగా ఎగిరి ముందు నడుస్తున్న ఒకామెకి తగిలింది. ఆమె చివాలున వెనుదిరిగి చురచురాచూసింది. ప్రక్కన నడుస్తున్న వాళ్ళు 'నీకేం పోయేకాలంరా?' అన్నట్లుగా చూశారు.

రామారావు ప్రాణం బిక్కచచ్చి పోయింది. తనను కాదన్నట్లుగా ముఖం తిప్పుకొని ఎటో చూస్తున్నట్లుగా నిలబడ్డాడు ఓ నిమిషం.

"ఎక్స్క్యూజ్ మి సర్! మాచెస్ వుంటే ఇస్తారా?" అడిగాడొకతను వినయంగా.

అతని వేళ్ళమధ్య కదులాడుతున్న సిగరెట్ చూస్తుంటే అసూయ వేసింది రామారావుకి. 'ఇదో రకమైన ముష్టి. వెధవకానా! అగ్గిపెట్టె లేనివాడివి సిగరెట్ కాల్చడం దేనికి?' మనసులోనే కసిగా తిట్టుకుంటూ "సారీ! లేదు..." అంటూనే ముందుకు నడిచాడు.

కాలం గడుస్తున్న కొలదీ రామారావుకి తిక్కతిక్కగా వున్నది. అసహనంతో పిచ్చి ఎక్కుతున్నట్లుంది. వికృతమైన ఆలోచనలతో మనసు దారి తప్పుతున్నది.

ఆనందంగా సిగరెట్ పీలుస్తూ వెళ్తున్న ప్రతివాడ్నీ చెంపలు వాయిద్దామనీ, దారిపొడవునా కనిపిస్తున్న కిళ్ళీ బంకుల్నీ ధ్వంసం చేద్దామనీ, సైన్ బోర్డులనిండా బురద చిమ్మాలనీ... ఇంకా పిచ్చి పిచ్చి ఊహలు.

నోటికొచ్చినట్లు తిడుతూ బజార్లో పరిగెత్తాలనీ అనిపిస్తున్నది. కసి.... కసికసి.... తనమీదనూ, ఈ లోకం మీదనూ, ఈపాటి అవసరానికి అల్లాడిపోతున్న తన దౌర్భాగ్యం మీదనూ ద్వేషం రగులుతున్నది.

"హల్లో రామారావుగారూ!" ఎవరిదో పిలుపు వినబడుతూనే ప్రాణం లేచి వచ్చినట్లయింది. జీవితంలో ఎన్నడూ కలగనంత థ్రిల్‌తో ప్రక్కకు చూశాడు.

గారపళ్ళు బయటపడేలా ఇకిలిస్తూ సంజీవరావు. ఆ థ్రిల్ కాస్త అతన్ని చూస్తూనే జావగారిపోయింది.

రామారావు అసహ్యించుకునే అతి కొద్దిమందిలో అతనొకడు. సాటి ఉద్యోగుల దగ్గర చేబదుళ్ళు చేస్తూ, అవసరమైన వాళ్ళకు వందకు పదిరూపాయల చొప్పున వడ్డీకి తిప్పుతుంటాడు.

"ఏమండీ! బొత్తిగా నల్లపూసయి పోతున్నారు. కనిపించటం లేదేం?" పలకరింపుగా నవ్వుతూ, జేబులోనుండి సిగరెట్ పేకెట్ తీసి ఒకటి వెలిగించుకున్నాడు.

మొదటి పీలుపు తాలూకు కమ్మని పొగవాసన రామారావుని చుట్టేసి మత్తెక్కించింది.

'మేనర్‌లెస్ బ్రూట్!' సిగరెట్ ఆఫర్ చేయనందుకు మనసులోనే కసిగా తిట్టుకున్నాడు. వాడ్ని క్రింద పడేసి జేబులోనుండి పేకెట్ లాక్కుని, మేనర్స్ నేర్చుకోమని చెప్దామన్నంత ఆవేశం వచ్చింది.

అంతలోనే నిగ్రహించుకొని, "సారీ! అర్జంటు పనుంది" అంటూనే ముందుకు కదిలాడు రామారావు.

అప్పటికే ఎనిమిదిన్నరయింది. నడిచి నడిచి రామారావుకి కాళ్ళు పీక్కుపోతున్నాయి. నరాలు పట్టులేక చచ్చుబడుతున్నట్లుంది. తెలిసినవాళ్ళు కనిపిస్తారన్న ఆశ వదులుకొని, గత్యంతరం లేక కాళ్ళీడ్చుకుంటూ ఇంటికి దారితీశాడు రామారావు.

ఉదయం ఆఫీసుకు వచ్చేప్పుడే ఇంట్లో గాలిస్తే పైసా దొరకలేదు. కనుక ఇంట్లో దొరుకుతుందన్న ఆశాలేదు. కోరిక అతని నరనరాన్ని మెలికలు తిప్పుతున్నది.

ఇంటి పరిసరాలలో వున్న కిళ్ళీ బంక్ చూస్తూనే 'రేపిస్తానంటే అప్పు ఇవ్వకపోతాడా!' అన్న ఆశ చిగురించింది అతనికి. అడపాదడపా అక్కడ సిగరెట్స్ కొంటూనే వుంటాడు. అప్పుగా ఎన్నడూ అడగలేదు కనుక మొహమాటంతోనైనా

ఇస్తాడని ఆశించాడు. హుషారు తెచ్చుకుంటూ కొట్టుకేసి నడుస్తున్నంతలో కొట్టువాడి గావుకేకలు చెవినబడి ఆగిపోయాడు.

"ఏవిటయ్యా నీతో మొహమాటం! అంతగా డబ్బుల్లేవని దేబరించకుంటే తాగటం మానెయ్యరాదూ! పెట్టె అమ్మితే మా కొచ్చే లాభం పదిపైసలుండదు. పదులూ, పాతికలూ బాకీలు పెట్టి మేం చిప్పెత్తుకు తిరగాలి. వెళ్ళెళ్ళు..." అరుస్తున్నాడు ఎవరినో.

"బాబ్బాబు, కాదనకు! నా బాకీ రెండ్రోజుల్లో అణా పైసల్తో తీర్చేస్తాను. గంటనుండి బీడీముక్కన్నా దొరక్క చచ్చి పోతున్నాను" ప్రాథేయపడుతున్నాడు అతను.

"నీ డబ్బూ వద్దు. నువ్వూ వద్దూ! నీలాటోళ్ళకు బాకీలెట్టి ఇప్పటికి చేతులు కాల్చుకున్నది చాలు. పోవయ్యా అవతలకు" ఛీత్కరిస్తున్నాడు.

రామారావు అక్కడ క్షణం నిలువలేకపోయాడు. ఆ మాటలు తననంటున్నట్లే గబగబా ఇంటికేసి నడిచాడు.

ముందు గదిలో పిల్లలిద్దరూ చదువుతూ కనిపించారు. భార్య వంటింట్లో వుందన్న ఉద్దేశంతో నేరుగా వంటింట్లోకి నడిచాడు.

"స్నానానికి వేడ్నీళ్ళు పెట్టమంటారా?" అడిగింది సుశీల.

అడ్డంగా తలూపాడు రామారావు. "పాలుంటే ఓ కప్పు టీ పెట్టి ఇవ్వు" అడిగాడు.

"పెట్టుకొస్తాను. అంతలో బట్టలు మార్చుకోండి!" టీ పెట్టడంలో నిమగ్నమైంది సుశీల.

రామారావు బెడ్‌రూంలోకి వచ్చి బట్టలు మార్చుకున్నాడు. పొరపాటున విడిచిన చొక్కా జేబుల్లో అడుగుబొడుగు చిల్లర ఏమన్నా వుందేమోనన్న ఆశతో వెదికి చూశాడు. ఫలితం లేకపోయింది.

నిరుత్సాహంగా బెడ్‌మీద వాలిపోయాడు. అంతలో సుశీల టీ చేసి తీసుకొచ్చి ఇచ్చింది.

"సుశీ! ఇంట్లో చిల్లర డబ్బులేమన్నా వున్నాయా?" అడిగాడు.

"ఎక్కడివి! లేకనే ఉదయం కూరగాయలవాడికి అప్పేశాను. ఈ నాలుగు రోజులుగా వున్న పదిరూపాయలు మీరే సిగరెట్లకోసం తగలేశారు" అంది సుశీల.

రామారావు వుసూరుమన్నాడు.

వేడివేడి టీ కడుపులో పడటంతో కోరికతో మనసు తహ తహలాడి పోతున్నది. ఆ కుతి తీర్చుకునే మార్గం తోచక పిచ్చెత్తినట్లు జుట్టు పీక్కున్నాడు. కాలు నిలవక లేచి ముందుగదిలోకి వచ్చి కూలబడ్డాడు.

పుస్తకాల షెల్ఫ్‌లో వున్న రెండు కిడ్డీబ్యాంక్ బొమ్మల్ని చూస్తూనే రామారావు కోరిక రెక్కలు తొడుక్కుంది. వాటిల్లో ఏ కొద్దయినా చిల్లర వుండక పోదనుకున్నాడు.

లేచి వెళ్ళి ఒక బొమ్మ చేతిలోకి తీసుకుని కదిలించి చూశాడు. పైసాకూడా అందులో లేనట్లుంది. చిరాగ్గా అవతలకు విసిరిపడేసి రెండవదాన్ని అందుకున్నాడు.

పిల్లలిద్దరూ పుస్తకాల్లోంచి తలెత్తి చూశారు రామారావుకేసి. రెండో బొమ్మ తండ్రి చేతిలోకి తీసుకోవటం చూస్తూనే చిన్నవాడు విశ్వం గాభరాపడ్డాడు. తండ్రి ఉద్దేశం వాడికి తెలుసు.

రామారావు బొమ్మను కదిలించేసరికి చిల్లర గల్లుమంది. విజయోత్సాహంతో మనసు చిందులు వేసింది. తెరిచేందుకు నంబరు తిప్పుతున్నంతలో విశ్వం అమాంతం తండ్రి దగ్గరకు దూకి బొమ్మను లాగేసుకున్నాడు.

అనుకోని అవాంతరానికి రామారావు ఉలిక్కిపడ్డాడు. చిరాకును అణుచుకుంటూ విశ్వం దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"విస్సూ! అప్పుగా ఇవ్వరా! వడ్డీతో సహా రేపిచ్చేస్తానుగా" బ్రతిమిలాడటం మొదలెట్టాడు.

"వూంహు! నేనివ్వను."

"రేపు జీతాలొస్తాయిరా! బొలెడుడబ్బులొస్తాయి. ఇచ్చేస్తానంటున్నాగా!" బుజ్జగిస్తున్నాడు.

"వూంహు! ఇదివరకు ఎన్నిసార్లు ఇలా చేయలేదూ! అన్నయ్య డబ్బులన్నీ కాజేశావు"!

"ఈసారి నిజంగా ఇస్తానురా! మా బాబు కదూ"!

"ఆఁ ఇచ్చినట్లే ఇచ్చి ఎన్నిసార్లు లాగేసుకోలేదు ? నేనివ్వనంటే ఇవ్వను." బొమ్మను కాళ్ళ మధ్యన ఇరికించుకుని ఇంకా బిగుసుకున్నాడు.

రామారావు సహనం కోల్పోతున్నాడు. అయినా నిగ్రహించుకుంటున్నాడు.

"విస్సూ! రేపు సినిమాకు కూడా తీసికెళ్తానురా! ఇంకేం కావాలన్నా కొనిస్తాను" ప్రాథేయపడసాగాడు కొడుకును.

ఆ మాటలు విశ్వం చెవికెక్కడం లేదు.

"నాకూ, అన్నకూ క్రికెట్ బ్యాట్ కొనిస్తానని మాయజేసి ఆ డబ్బులన్నీ లాగేసుకున్నావు. మరి కొనిచ్చావూ?"

ఆ మాటలకు తడుముకున్నాడు రామారావు. "రేపే కొనిస్తానురా! .... ఇవి మాత్రం నేనిచ్చినవి కాదట్రా?"

"కాదు, మావయ్యా, బాబాయి, పిన్ని వాళ్ళొచ్చినప్పుడు ఇచ్చినవి దాచుకున్నాం, క్రికెట్ బ్యాట్ కొనుక్కుందామని. మేం చూడకుండా అమ్మకూడా కాజేసింది" ఉక్రోషంగా అన్నాడు విశ్వం.

"సిగరెట్లకు కూడా లేవురా! త్వరగా ఇవ్వకుంటే కొట్టు మూసేస్తాడు" విసుగ్గా అన్నాడు రామారావు.

"మూస్తే నాకేం! ..... బోడి....సిగరెట్లు...ఈ డబ్బులు నీవేంకాదు. నావి, నా యిష్టం.... వెళ్ళు...ఫో ....." విదిలించేసి ముఖం తిప్పుకున్నాడు విశ్వం.

రామారావు అహం దెబ్బతిన్నది. వేలెడులేని వెధవని ఇంతగా ప్రాథేయపడట మేవిటనుకున్నాడు. కోపంతో మనసు స్వాధీనం తప్పింది.

"ఇదేం నీ తాతగాడి సొమ్మట్రా! వెధవకానా, ఇవ్వకుంటే చంపేస్తాను. ఇలాతే?" మీదపడి గుంజుకోబోయాడు రామారావు.

బొమ్మ అందకుండా రామారావు చేతుల్ని కాళ్ళతో విసురుగా తన్నిపడేశాడు విశ్వం.

ఆ మొండితనానికి రామారావు కోపంతో వళ్ళుమరచి పోయాడు. శివమెత్తినవాడిలా లేచి గోడకున్న బెల్టు అందుకున్నాడు.

"ఎంత పొగర్రా, రాస్కెల్ నీకు!" అరుస్తూ బెల్టుతో చావబాదసాగేడు.

పెద్దవాడు రవి భయంతో లోపలికి పరిగెత్తాడు. బెల్టుదెబ్బలు తింటూ ఏడుస్తున్నా విశ్వం బొమ్మ మాత్రం వదిలి పెట్టటంలేదు. ఈ గందరగోళానికి సుశీల వంటింట్లోనుండి పరిగెత్తుకొచ్చి అడ్డం పడబోయింది.

రామారావు భార్యను అవతలకు తోసేసి, ఏడేళ్ళ పసివాడన్న ఇంగితజ్ఞానం కూడా లేకుండా విజృంభించాడు.

సుశీల బావురుమని ఏడుస్తూ, విశ్వాన్ని కౌగిలిలోకి తీసుకొని దెబ్బల్ని కాచుకుంది. ఆమె వంటిమీదా దెబ్బలు పడ్డాయి.

"ఇడియట్! చిన్నవాడని మారాం చేస్తుంటే నెత్తికి ఎక్కుతాడా! చంపి పారేయాలి". ఆవేశంతో రొప్పుతున్నాడు.

సుశీల విశ్వం చేతిలోని బొమ్మను బలంగా గుంజుకుని విసిరికొట్టింది. "ఛీ! ఛీ! మీరు మనిషా, పశువా! మీక్కావల్సింది చిల్లరేగా. తీసుకెళ్ళి తగలెట్టండి" అరుస్తూ ఏడుస్తూనే విశ్వాన్ని హృదయానికి హత్తుకున్నది.

"నాన్నా! తమ్ముడ్ని కొట్టకు. ఇవిగో తీసుకో" అంటూ లోపల్నుంచి పరుగెత్తుకు వచ్చాడు రవి.

"ఎక్కడివిరా నీకు?" గద్దించాడు రామారావు.

"తాతయ్య వచ్చినప్పుడు ఇచ్చేడుగా, మిగిలితే దాచుకున్నాను" చెప్పాడు ఏడుపు ముఖం పెట్టి.

రామారావు బెల్టు అవతలకు విసిరేసి, రవి చేతిలోని చిల్లర అందుకున్నాడు. "చావు వెధవని! ఈసారి వెధవ్వేషాలు వేశావంటే గొంతు పిసికేస్తాను. నీ ముష్టి డబ్బులుంచుకో" అంటూ బొమ్మను కాలితో వాడికేసి తన్ని బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

విశ్వం వెక్కిళ్ళుపెడ్తూ ఏడుస్తున్నాడు. వాడి శరీరం బెల్టు దెబ్బలకు ఎర్రగా కమిలిపోయి వాతలు తేలింది.

రామారావు పదినిమిషాల్లో కొట్టు దగ్గరకు చేరుకున్నాడు. చిల్లరకు సరిపడా నాసిరకం సిగరెట్లు తీసుకున్నాడు. ఆబగా ఒక్కటి వెలిగించుకొని గుప్పు గుప్పున పొగ వదులుతూ, తృప్తిగా ఈ ప్రపంచాన్నే మరచిపోయాడు.

అంతవరకున్న తపనా, ఆరాటం కొంతవరకు తగ్గింది. వెంటనే మరోటి వెలిగించాడు. దమ్ముదమ్ముకూ పొగ గుండెల్నిండా పీల్చుకుంటుంటే మనస్సు తేలికపడి గాల్లో విహరిస్తున్నట్లుంది. అక్కడక్కడనే పచార్లు చేస్తూ నింపాదిగా పీల్చాడు. అప్పుడుగాని మనిషి కాలేకపోయాడు రామారావు.

ఐదుగంటలకాలం మనసును అధీనంలోకి తీసుకొని అల్లకల్లోలంచేస్తూ పెత్తనం చెలాయించిన పొగదయ్యం తాత్కాలికంగా వదలివెళ్ళింది. మనసు స్వాధీనంలోకి వచ్చింది.

కేవలం చిల్లరడబ్బులకోసం కన్న కొడుకుపట్ల ఎంత అమానుషంగా ప్రవర్తించాడో అప్పుడే స్ఫురణకొస్తున్నది. వెంటనే ఇంటికి వెళ్ళేందుకు మనసొప్పక కొద్దిసేపు తచ్చట్లాడిన తర్వాత వెళ్ళాడు. రవి నిద్రపోతున్నాడు. సుశీల విశ్వం వంటిమీద

పడిన వాతల్ని నూనెగుడ్డతో సున్నితంగా అద్దుతున్నది. వాడి బుగ్గలమీద కన్నీటి చారికలు కనిపిస్తున్నాయి.

తన రాక్షసత్వపు ముద్రల్ని ఆ లేత పసిమి దేహం మీద స్పష్టంగా చూడగలిగాడు. హృదయాన్ని ముల్లుతో పొడిచినట్లు చురుక్కుమన్నది. చూడలేక ముఖం తిప్పుకున్నాడు.

"ఆ సిగరెట్ తాగడమే అన్నిటికన్నా మీకు ముఖ్యమైంది. అందుకోసం ఇంతగా పసివాడ్ని చావగొట్టాలా?" కళ్ళొత్తుకుంటూ అన్నది సుశీల.

రామారావు నోరెత్తలేకపోయాడు. బెడ్‌మీద వాలిపోయి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. తను విచక్షణా రహితంగా రెచ్చిపోయాడు గాని, ఇంకొద్దిసేపు బ్రతిమాలితే వాడే ఇచ్చి ఉండేవాడనిపించింది.

కేవలం ఆకతాయితనంగా చదువుతున్న రోజుల్లో నేర్చుకున్న సిగరెట్ అలవాటును నయానా, భయానా ఎందరు చెప్పినా మానలేదు.

"ఎందుకీ పాడు అలవాటు! మనం తిన్నట్లా, ఒకరికి పెట్టినట్లా! ఇల్లూ వళ్ళు గుల్ల కావటమేగా! కాల్చడం మానేస్తే నెల నెలా ఇన్ని ఇబ్బందులెందుకుంటాయి?" సుశీల ఎన్నిసార్లు ప్రాధేయపడినా తనకు చీమకుట్టినట్లనిపిస్తేగా!

"వెళ్ళి స్నానం చేసిరండి. భోజనం వడ్డిస్తాను" అన్నది సుశీల వచ్చి.

రామారావు ఆలోచల్నుండి తేరుకొని, స్నానం చేసేందుకు వెళ్ళాడు.

"నాకే వడ్డిస్తున్నావు! నువ్వు తినవేం?" అన్నం ముందు కూర్చుంటూ అడిగాడు.

"నాకు ఆకలిగా లేదు. మీరు తినండి" అన్నది ముఖం తిప్పుకుంటూ.

ఆమెకు ఆకలి లేకపోవటానికి గల కారణం రామారావుకి తెలుసు. తన తొందరపాటుకు క్షమాపణ చెప్పుకొని ఓటమి నంగీకరించటం చిన్నతనమనిపించింది. తిన్నట్లుగా నాలుగు ముద్దలు కతికి లేచి వెళ్ళాడు.

కళ్ళు మూసుకు పడుకున్నాడన్న మాటేగాని సరిగా నిద్రపట్టలేదు.

విశ్వం ఉలికిపాటుగా నిద్ర మేలుకొంటూ భయంతో అస్పష్టంగా కలవరిస్తున్నాడు. ఆ పసివాడ్ని చేరదీసేందుకు అహం అడ్డువస్తున్నది.

◆ ◆ ◆

ఉదయానికల్లా విశ్వానికి జ్వరం వచ్చింది. శరీరం పచ్చిపుండులా మంటపుడ్తుంటే వుండుండీ బాధగా మూలుగుతున్నాడు. రామారావు ఒక ప్రక్క ఆఫీసుకు తయారవుతూ లోలోన మూగ వేదన అనుభవిస్తున్నాడు.

"ఆఫీసుకి వెళ్తే సాయంత్రమేగా వచ్చేది. విస్సూకి జ్వరంగా వున్నట్లుంది" రామారావుతో చెప్పింది సుశీల.

భార్య కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూసే సాహసంలేక, రామారావు దోషిలా ముఖం చాటు చేసుకున్నాడు. హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళాలంటే డబ్బు కావాలి. జీతాలు సాయంత్రానికి గాని అందవు. ఏం చేయాలో స్ఫురించలేదు వెంటనే.

"సుశీ! క్రితంసారి జ్వరం వచ్చినప్పుడు వాడగా మిగిలిన బిళ్ళలు ఒకటో, రెండో వుండాలిగా. ప్రస్తుతానికి అవే మింగించు. మధ్యాహ్నం లంచ్ అవర్లో వస్తాను" బిళ్ళలు వెతికి ఇచ్చాడు.

సుశీల మౌనంగా అందుకొని విశ్వంచేత మింగించింది.

రామారావు బయటకు వెళ్ళబోతూ విశ్వంకేసి చూశాడు. ఆ పసివాడి వంటిమీద ఎర్రబారిన వాతల్ని చూస్తుంటే హృదయం కెలికినట్లయింది. వాడనుభవిస్తున్న బాధ ముఖంలో కనిపిస్తూనే వున్నది.

"మధ్యాహ్నం తప్పకుండా వస్తారా! జీతాలందుకున్న హుషారులో ఇల్లే మర్చిపోతారా ?" ఎత్తి పొడుపుగా అన్నది సుశీల.

ఆమె మాటలు రామారావు హృదయంలో సూటిగా నాటుకున్నాయి. కన్న తండ్రి మమకారం అహంకారపు తెరల్ని తొలగించుకున్నది. మంచంమీద విశ్వం ప్రక్కనే కూర్చొని నుదుటి మీద తాకి చూశాడు. వేడిగా వున్నది.

తండ్రి చేతిస్పర్శకు విశ్వంలో కాస్త కదలిక వచ్చింది.

"వీలుచేసుకొని మధ్యలో ఓసారి వచ్చిపోతాను. అంతగా జ్వరం లేదనుకుంటా. కంగారుపడకు" అంటూనే లేచి బయటకు వెళ్ళేందుకు నాలుగడుగులు వేశాడు.

ఆ మాటలకు కనులు విప్పార్చిన విశ్వానికి వెళ్తున్న తండ్రి కనిపించాడు. "నాన్నగారూ!" ఓపికనంతా కూడదీసుకుని అరిచాడు.

ఆ పిలుపుకు వెళ్తున్న వాడల్లా వెనుదిరిగి వచ్చాడు రామారావు. "ఏం నాన్నా! ఏం కావాల్రా ?" అడిగాడు ప్రేమగా స్పృశిస్తూ.

విశ్వం చేతులు దిండు క్రిందకు వెళ్ళాయి. అటూ ఇటూ తడిమి భద్రంగా దాచుకున్న కిడ్డీబ్యాంక్ బొమ్మను బయటకు తీశాడు.

"నాన్నగారూ! ఇందులో డబ్బులన్నీ తీసుకో.... మళ్ళీ ఏం ఇవ్వనవసరం లేదులే !.... తీసుకో మరి!" అన్నాడు చేయి ముందుకు జాపుతూ.

ఆ చిన్న వాడి అమాయకత్వం, ప్రేమ, క్షమాగుణం రామారావు హృదయాన్ని చలింపజేశాయి. ఉద్వేగంతో విశ్వం ముఖం మీదకు వంగి ముద్దులు పెట్టాడు. వెచ్చని కన్నీటి చుక్కలు వాడి ముఖం మీద జలజలా రాలాయి.

"విస్సూ!.... నాన్నా.... వుంచుకోరా!" దుఃఖంతో కంఠం పూడుకుపోతుంటే, అక్కడ వుండలేక బయటకు నడిచాడు, కన్నీటిని మునివేళ్ళతో అద్దుకుంటూ.

కేవలం ప్రేమించే హృదయమే తప్ప ఏ కల్మషమూ లేని ఆ చిన్నారి ఔన్నత్యం ముందు తను గడ్డిపోచలాంటి వాడ్ననుకున్నాడు రామారావు.

ఒక వ్యసనానికి బానిసై రాక్షసుడిలా ప్రవర్తించి తనెంత అల్పుడైనాడో బోధపడింది. ఆనాడు శరత్ మాటల వెనుకనున్న ఆవేదనా, వాస్తవికతా రామారావు మనసును ప్రభావితం చేస్తున్నాయి.

ఆత్మ విశ్వాసానికీ, బలహీనతకూ మధ్య అతని మనసు వూగిస లాడుతున్నది.

ఆఫీసుకు వెళ్తూనే రాజుని కలిసి యాభైరూపాయలు అప్పు తీసుకొని ఓ గంట పర్మిషన్‌పెట్టి ఇంటికి వెళ్ళాడు. అప్పటికే జ్వరం కాస్త తగ్గ ముఖం పడ్తున్నట్లుంది.

"సుశీ! విస్సూని హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళి చూపించు. సాయంత్రం త్వరగా వచ్చేస్తాను." డబ్బు సుశీల చేతిలో పెట్టి ఆఫీసుకి వచ్చేశాడు.

సాయంత్రం ఐదున్నరవుతూనే ఇల్లు చేరుకున్నాడు రామారావు.

తండ్రిని చూస్తూనే పిల్లలిద్దరూ, "నాన్నగారు వచ్చేశా రోచ్ !..." సంతోషంగా అరిచారు.

విశ్వం హుషారు చూస్తూనే రామారావు మనసు కుదుట పడింది. "నాన్నలూ!.... జ్వరం తగ్గిపోయినట్లుందిరా! " చేతుల్లోకి తీసుకుని చూశాడు.

వళ్ళు చల్లగా వున్నది. విశ్వం ముఖం కూడా తేటగా కనిపించింది. నిశ్చింతగా వూపిరి తీసుకున్నాడు రామారావు.

"డాక్టర్‌గారు మందిచ్చారు నాన్నగారూ! అందుకే బుడుంగున తగ్గింది జ్వరం" అన్నాడు తమాషాగా ముఖం పెడుతూ.

రామారావు రాకను వంటింట్లోనుండే పసిగట్టి, సుశీల టీ కప్పుతో వచ్చింది.

ఆఫీసునుండి వస్తూ తెచ్చిన బ్రెడ్, బిస్కట్లూ పిల్లలిద్దరకీ ఇచ్చాడు. షెల్ఫ్ దగ్గరకు వెళ్ళి కిడ్డీబ్యాంక్ బొమ్మలు తెస్తుంటే పిల్లలూ, సుశీల ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తుండిపోయారు.

"విస్సుగా! ఇవి నీ బొమ్మకు.... రవీ.... ఇవి నీ బొమ్మ కూ...." అంటూ జీతం డబ్బుల్లో కొంత తీసి వాటిల్లో వేశాడు.

ముగ్గురూ రామారావుకేసి చిత్రంగా చూస్తున్నారు.

"ఇకపోతే.... ఇవి అమ్మకూ...." మాట సాగదీస్తూ మిగతా డబ్బు సుశీల చేతిలో పెట్టాడు, టీ కప్పు అందుకొని.

పిల్లలిద్దరూ పకపకా నవ్వేరు. "మరి నీకూ...." అడిగాడు విశ్వం తండ్రిని అనుకరిస్తూ.

"రోజూ ఖర్చుకు అమ్మే ఇస్తుందిగా?" అన్నాడు తనే నవ్వేస్తూ. సుశీల కనులు ఆనందంతో సజలమైనాయి.

ఆ తర్వాత జీవితంలో మరెన్నడూ రామారావు సిగరెట్ అంటుకోలేదు.

❋

(చక్రపాణి అవార్డు పొందిన కథ)

(యువ, ఫిబ్రవరి 1984))